

"תארוז מזוודות ולכו לאירופה כי נבוא לטבוח בכם שוב ושוב"

written by מאיר בן שבת | 08.10.2026

מה אויבינו ביקשו להדגיש ביום הזיכרון לטבח, ומה עלינו ללמוד מכך?

"מבול אל-אקצה הוא אבן דרך היסטורית ואפוס לאומי גאה במאבק המתמשך עד לתבוסת הכיבוש ולשחרור הארץ והמקומות הקדושים", כך נכתב בהודעה הרשמית של חמאס במלאת שלוש שנים לטבח. אלרסאלה, ערוץ האינטרנט של התנועה, פינה מקום נרחב לתכנים שנועדו לרומם את הרוח בעזה ההרוסה, ולמסגר את המתקפה כפרק הרואי ומעורר גאווה בהיסטוריה הפלסטינית.

קישורה של המתקפה לחלום השיבה אל הכפרים שננטשו ב-1948 לא היה נסתר. "הנה דמרה, הכפר שעל חלק מאדמתו הוקם קיבוץ ארז. והנה סמסם, בריר, דיר-סניד, נג'ד והוג', שלא נמחקו מהזיכרון", תיארו בהתרגשות חלק מהכותבים.

זיאד נח'אלה, מנהיג הג'יהאד האסלאמי, הבטיח: "העם הפלסטיני לא יפסיק להתנגד בכל האמצעים האפשריים כל עוד הפרויקט הציוני יתקיים על אדמתנו".

לאחר שניצל מארבעה ניסיונות חיסול של ישראל, הוא הסתפק בנאום מוקלט ששיגר ממוקם מחבואו, כנראה בטהרן.

קשה לנתק בין המסרים הללו ובין התיאורים שסיפקו חטופים שחזרו משבי חמאס. גם אין צורך לעשות זאת. "תחזור הביתה, תארוז מזוודה וסע לאירופה, כי אנחנו נעשה עוד 7 באוקטובר. כל עוד יש יהודי אחד בארץ ישראל, אנחנו נעשה לכם את זה שוב ושוב", כך אמר לאבינתן אור אחד משוביו לקראת שחרורו במסגרת העסקה.

עדות דומה לזו סיפקה כבר במרץ 2024 חן אלמוג-גולדשטיין, שנחטפה מכפר-עזה עם שלושת ילדיה ושוחררה לאחר 51 ימים. "הם בטוחים מאוד שיבואו שוב", היא סיפרה. כבר באוקטובר הנורא, עוד בטרם הסתיימה הבאתם לקבורה של כל נרצחי הטבח, התגאה בכיר חמאס ע'אזי חמד בביצועו. "עלינו להכות את ישראל בכל הכוח", הוא אמר, "מבול אל-אקצה היה רק הפעם הראשונה. תהיה גם פעם שנייה, שלישית ורביעית. יש לנו איתנות, רצון ואפשרות להילחם ולשלם את המחיר". במענה לשאלה מה המטרה של חמאס, הוא השיב בפשטות: "ישראל היא מדינה שאין לה מקום על אדמתנו. זו מדינה שאנחנו רוצים להוריד".

גם אם נאמין לסקרים בציבור הפלסטיני, המצביעים על ירידה מתמשכת בתמיכה במתקפת 7 באוקטובר, אין למצוא בכך נחמה. לפי אותם הסקרים, עדיין כ-40 אחוזים מקרב הציבור הפלסטיני מביעים שביעות רצון כללית מחמאס. אחד מכל חמישה פלסטינים בעזה משוכנע כי חמאס מנצח במלחמה. רק 15 אחוזים סבורים שישראל היא זו שניצחה.

לאורך המלחמה ספג ארגון הטרור מכה קשה מידי ישראל, ואיבד יכולות צבאיות רבות. אך לא רק שהוא עומד על רגליו, אלא שהוא עודנו גורם הכוח המשמעותי ברצועה. צה"ל שולט ב-60 אחוזים מהשטח, אך חמאס שולט בכמעט 100 אחוזים מהאוכלוסייה. מתקפת 7 באוקטובר סיפקה לו ולשאר הגורמים במחנה הפלסטיני את מה שלא היה להם קודם: תחושת מסוגלות.

כל זמן שאויבינו יחיו בתודעה שהתקפה נוספת בנוסח 7 באוקטובר אפשרית, הם לא יפסיקו לחלוטם על כך ולהתכונן לרגע המתאים.

עזה – מדינת חמאס

השיח על עזה, שבעקבות הפולמוס על הסרט "נז"א" גלש לשאלת ההפרדה בין מחבלים לאזרחים שאינם מעורבים, החזיר אותנו לימים שרווחה בהם הטענה ש"חמאס מחזיק בתושבי עזה כבני ערובה".

צריך להזכיר לעצמנו, ולא לאחרים שאוזניהם נאטמו מלשמוע: בבחירות הפרלמנטריות האחרונות שנערכו ברצועה, בשנת 2006, חמאס זכה ב-76 מתוך 132 מקומות באספה המחוקקת, וב-15 מתוך 24 מושבים בחמישה המחוזות בעזה. זו הייתה בחירתו של הציבור.

ב-17 שנות שלטונו רתם חמאס את כל מערכות השלטון להפצת רעיונותיו ולהטמעתם בכל שכבות הציבור. יותר ממחצית התושבים נולדו לתוך מציאות שבה חמאס הוא השלטון, ינקו את האידאולוגיה החמאסית במוסדות החינוך ששלט בהם, צרכו את תקשורת חמאס, התפללו במסגדים שאנשיו ניהלו, ונעטפו מכף רגל ועד ראש בתעמולת חמאס. במידה רבה, במאבקו בישראל ראה חמאס את עצמו כשלוחו של ציבור גדול ורחב, שחגג איתו את הצלחותיו. קשה לגלות אופטימיות ביחס לסיכויים לחולל מפנה תודעתי ניכר בציבור הזה בעתיד הנראה לעין. התנאים הייחודיים של רצועת עזה מציבים אתגרים חסרי תקדים, שאינם דומים למקרי עבר מוצלחים של דה־רדיקליזציה.

"זה אנחנו או הם", אמר אבידע בכר, איש קיבוץ בארי ששכל את אשתו ואת בנו, ונפצע קשות בטבח הנורא.

קשה להתנבא על הטווח הארוך, אך בטווח הקרוב ברור ההכרח להשלים את השגתם המלאה של כל היעדים שישראל הגדירה ביחס לרצועת עזה – לפרק את חמאס, להביא לפירוז מוחלט של השטח, לשמר שליטה ביטחונית, ולאפשר הגירה למי שמעוניין להגר אך כרגע אנוס להישאר בתוככי עזה.

לא תשכח

"אנשים כבר שוכחים. הם כבר שוכחים שחמאס פתח בטרור הזה": אלו היו דבריו של ג'ו ביידן, נשיא ארה"ב לשעבר, במאי 2024, חצי שנה בלבד לאחר הטבח המפלצתי, כשבעזה עדיין הוחזקו 128 חטופים ישראלים. בנאום תקיף שנשא אז במוזיאון השואה בווינגטון התייחס ביידן למחאות בקמפוסים ולגל האנטישמיות בארה"ב, ויצא נגד הניסיונות להכחיש או לגמד את זוועות

ספק אם בידן העלה בדמיונו תרחיש שבו בתוך שלוש שנים ראש עיריית ניו-יורק יאשים את ישראל בכיבוש, באפרטהייד ובפשעי מלחמה, ואת הממשל בושינגטון בשותפות לכך "בכל משלוח נשק".

התשובה של ראש הממשלה בנימין נתניהו מעל בימת האו"ם לא שכנעה את זוהרן ממדאני. יש להניח שהיא לא תשכנע גם את נשיאת אירלנד, קתרין קונולי, שלא היססה לכנות את ישראל "מדינת טרור" והכריזה ש"ההיסטוריה של הסכסוך לא התחילה ב-7 באוקטובר".

היא לא תשכנע גם את עמנואל מקרון, שניסה להיות פלסטיני יותר מהפלסטינים כדי לרצות את הרחוב, ומוצא את עצמו טרוד במהומות המהגרים ☹ או כהגדרתו של הנשיא דונלד טראמפ, "באסלאם שרוצה להשתלט על המדינה". תשובת נתניהו לא תשכנע גם את אד מיליבנד הבריטי, שמחה על הסבל שישראל מחוללת בעזה, או את פדרו סנצ'ס הספרדי, שהאשים את ישראל בהשמדת עם חסר ישע בעזה, וטרוד כעת במשבר הפוליטי שהביא לקריסת ממשלתו. דבריו של נתניהו נחוצים בעיקר לנו כתזכורת תמידית: "ישראל לא ביצעה רצח עם, אלא מנעה רצח עם. זה מה שבחמאס היו עושים לנו אלמלא עצרנו אותם. הם היו הורגים כל אחד ואחת מאיתנו, עד האחרון".

פורסם במקור ראשון, בתאריך 09 באוקטובר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.